

РЕШЕНИЕ

№ 3330

гр. София, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 39 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ

при участието на секретаря РУЖА Й. АЛЕКСАНДРОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ Гражданско дело № 20231110122254 по описа за 2023 година

Фирма е предявило срещу М. П. С., М. М. С. и Н. М. С. установителни иски по реда на чл. 422 ГПК с правна квалификация чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл. 86 ЗЗД с искане спрямо ответниците да бъде признато за установено, че същите дължат на ищеца при квоти по 1/3 всеки от сумата от 3167.27 лв., представляваща предоставени ВиК услуги за недвижим имот, находящ се в /административен адрес/, за периода от 14.02.2020 г. до 07.03.2022 г., ведно със законна лихва от 25.08.2022 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 46004/2022 г., по описа на СРС, 39 състав.

Ищецът твърди, че между страните е налице облигационно отношение, възникнало въз основа на неформален договор за предоставяне на ВиК услуги при публично известни общи условия на Фирма. Поддържа, че титуляр на партията е ответникът, като последният е потребител на ВиК услуги и че за процесния период са му доставени ВиК услуги, като купувачът не заплатил дължимата цена в тридесетдневен срок след датата на фактуриране на сумата. Претендира разноски. Пред съда процесуалния представител страната не изпраща процесуален представител.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответниците са подали три напълно идентични отговора на исковата молба, в които оспорват предявените срещу тях иски, като неоснователни. Оспорва се ищецът реално да е предоставил услугата. Поддържат, че липсват документи за техническа годност на водомерите, както и не се бил извършвал регулярен отчет. Релевират възражение за изтекла погасителна давност. Оспорват претенцията като недоказана, както и нейният размер. Претендират разноски. Пред съда процесуалните представители на страните поддържат отговорите на исковата молба и претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по

делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са установителни иски по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от ЗВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за дължимост на суми начислени на ответника като стойност на получени ВиК услуги на процесния адрес.

По иска предявен по реда на чл. 422 ГПК, с правно основание. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от ЗВ в тежест на ищеца е да установи, че ответниците са потребители на ВиК услуги по възникнало между страните облигационно правоотношение, че в процесния период ищецът е доставял ВиК услуги в претендираните количества в посочения обект, чиято стойност възлиза на претендираните суми. Във връзка с направеното възражение за давност в тежест на ищеца е да установи наличието на обстоятелства, водещи до спиране, респ. прекъсване давността.

По делото е представено писмо от 17.11.2023 г. от Столична община, дирекция „Общински приходи“, отдел „ОП – Красно село“ към което е приложена данъчна декларация по чл. 14 от ЗМСМА за облагане с данък върху недвижим имот подадена от М. П. С. за недвижим имот, находящ се в /административен адрес/ в която е посочено, че същата за периода от 14.02.2020 г. до 07.03.2022 г. се явява данъчно задължено лице за процесния недвижим имот. В декларацията като съсобственик е посочена М. П. С..

Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, потребители на услугите ВиК са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост. Предоставянето на В и К услуги на потребителите срещу заплащане се осъществява от В и К оператори, като в границите на една обособена територия само един оператор може да извършва тази дейност – арг. чл. 1980, ал. 1 и ал. 2 ЗВ. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г., получаването на услугите ВиК се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика /собствениците/ на водоснабдителните и канализационните системи или от оправомощени от него /тях/ лица и от съответния регулаторен орган. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник и влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централния ежедневник /чл. 8, ал. 2 и ал. 3 от наредбата/. В настоящия случай е безспорно, че оператор на ВиК услуги на територията на гр. София е ищцовото дружество. В настоящият случай се установи, че през исковия период единствено ответникът М. П. С. е имала качеството на потребител на ВиК услуги, тъй като е притежавал вещно право върху процесния имот /право на собственост/ през този период, което се установява от представената декларация по чл. 14 от ЗМСМА, в която ответницата М. П. С. изрично е посочила, че се явява собственик на процесния имот. Действително по делото не е представен посочения в декларацията документи за собственост от 1993 г., но това обстоятелство се посочва и изрично от ответницата, като така декларираното обстоятелство представлява по своя характер признание на неизгоден за страната факт, който се цени от настоящият състав по реда на чл. 175 от ГПК с оглед останалите данни по делото съдът приема, че то отговаря на истината.

По отношение на останалите двама ответници М. М. С. и Н. М. С. не са представени и никакви доказателства, които да установят и качеството на собственици и респективни на на потребители на тези двама ответници. А при липсата на доказателства по делото, следва да намерят приложение неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест, които задължават съда да приеме, че ответници М.

М. С. и Н. М. С. не са потребители, респективно, че между страните не е съществувало твърдяното облигационно правоотношение. Тези обстоятелства са правопораждащи, тъй като обуславят спорните по делото права и доказването им е следвало да бъде пълно /т.е., да създаде сигурно убеждение у съда в истинността на твърденията в исковата молба/ и главно /защото има за предмет факти, за които ищецът носи доказателствена тежест/. С оглед на изложеното при съвкупна преценка на събраните по делото доказателства съдът намира, че ищецът не е провел пълно и главно доказване на елементите от фактическия състав на оспореното вземане, а именно, че ответници те М. М. С. и Н. М. С. са потребители през процесния период на водоснабдителни и канализационни услуги за процесния недвижим имот, за който имот са начислени процесните суми и между страните не е възникнало облигационно правоотношение по отношение на същия, поради което предявените установителни искове по отношение на тях се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Притежанието на вещно право върху имота от М. П. С. обосновава извод за наличието на облигационно правоотношение с предмет доставка на ВиК-услуги, обвързващо страните, по което ответникът- като потребител на доставените от ищеца услуги, дължи заплащане на тяхната стойност. С оглед изложеното и при съобразяване на дадената в чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, дефиниция Софийски районен съд приема за доказано, че ответникът е потребител по отношение на целия имот и следва да отговаря за предоставяните от ищцовото дружество услуги.

Съгласно разпоредбата на чл. 30, ал. 1 ОУ, доставянето на питейна вода и/или пречистване и/или отвеждане на отпадъчни води се заплаща въз основа на измереното количество изразходвана вода от водоснабдителната мрежа, отчетено чрез монтираните водомери на сградните водопроводни отклонения. Отчитането на показанията на водомерите се извършва от служител на оператора на В и К услуги в присъствието на потребителя или на негов представител /чл. 21, ал. 4 ОУ/, като клаузата на чл. 22, ал. 1 ОУ регламентира задължението на потребителя да осигурява свободен и безопасен достъп на легитимните длъжностни лица на В и К оператора за извършване на отчети на индивидуалния водомер, монтиран в процесния имот, с оглед определяне на точното количество изразходвана питейна вода. В случай на неосигуряване на представител на потребителя отчетът се подписва от свидетел /чл. 21, ал. 4, изр. 2 ОУ/. При невъзможност за отчитане на водомера поради отсъствие на потребителя или негов представител и липсата на друга иницирана от потребителя уговорка за посещение на длъжностно лице в удобно и за двете страни време, се счита, че е налице отказ за осигуряване на достъп, който се удостоверява с протокол, подписан от длъжностното лице на оператора и от поне един свидетел /чл. 22, ал. 4 ОУ/. В този случай поради липса на възможност за извършване на реален отчет, операторът изчислява изразходваното количество питейна вода по реда на чл. 46 ОУ – по пропускателната способност на водопроводната инсталация непосредствено преди водомера при 6 часа потребление в денонощието и изтичане на водата със скорост 1м/с.

Съгласно чл. 39, ал. 5 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи по изключение се допуска за потребители, които нямат монтирани водомери на водопроводните отклонения и индивидуални водомери, месечното количество изразходвана, отведена и пречистена вода да се заплаща, както следва: 1. по 6 куб. м при топлофицирано жилище и по 5 куб. м - при нетоплофицирано жилище за всеки обитател; 3. по 0, 1 куб. м за всеки куб. м застроен обем сграда за сезонно ползване /вила, бунгало и др./,

жилища и офиси, в които няма постоянен обитател; 4. по 0, 5 куб. м за всеки куб. м застроен обем на сграда - за сгради в строеж.

По делото е приета комплексна съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертиза, която настоящият съдебен кредитира като компетентно изготвена, от която се установява, че процесният имот бил водоснабден, като ищецът е предоставял ВиК услуги до него, като количеството доставени ВиК услуги за исковия период е 1108.283 куб. м. Съгласно техническата част дължимите суми за предоставените услуги били на стойност 3167.27 лв., която била определена в съответствие с предоставените количества и утвърдени от КЕВР цени. От счетоводната част на приетата комплексна експертиза се установява, че размерът на непогасените задължения за процесния период възлизали на 3167.27 лв. за предоставени ВиК услуги. В случая видно от заключението в размера на така посочените суми са включени суми за предоставени ВиК услуги за периода от 08.01.2020 г. до 14.02.2020 г. на стойност 159.45 лв., съгласно заключението, който период е извън процесния, а именно 14.02.2020 г. до 07.03.2022 г., поради което така посочената сума не следва да се включва в общата стойност на предоставените ВиК услуги. С оглед на гореизложеното стойността на потребените ВиК услуги за периода от 14.02.2020 г. до 07.03.2022 г., възлиза на 3007.81 лв., доколкото от ответникът М. П. С. ищецът претендира 1/3 ид. ч. от процесните суми, то с оглед на диспозитивното начало макар същият да следва да отговаря за цялото задължение, то следва да бъде осъден за сумата от 1002.60 лв., в който размер предявения иск срещу този ответник се явява основателен.

С оглед своевременното релевирано възражение за погасяване на процесните вземания по давност, то същото следва да бъдат разгледано. Съгласно разясненията дадени в Тълкувателно решение 3/18.05.2012г. по тълк.д.№ 3/2011г. на ОСГТК на ВКС вземанията за предоставена услуга по доставяне на вода са такива за периодични плащания, поради което се погасяват с изтичането на тригодишна давност по чл.111, б. „в” от ЗЗД; различният размер на всяка месечна вноска не променя периодичния характер на вземането за нея, защото то произтича от повтарящи се еднородни задължения, с посочен в Общите условия падеж. Предвид това в разглеждания случай следва да намери приложение тригодишният давностен срок, установен в чл.111, б. „в” от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл.114, ал.1 от ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения (какви са процесните за главници), давността тече от деня на падежа (тъй като срокът е уговорен в полза на длъжника и кредиторът не може да иска предсрочно изпълнение). Съгласно действалия през исковия период чл. 33, ал. 2 от Общите условия, одобрени от КЕВР с решение № ОУ-2/13.07.2016 г., потребителите са длъжни да заплащат дължимите суми за ползваните от тях ВиК услуги в 30 дневен срок след датата на фактуриране. Видно от счетоводната част на заключението най-старите задълженията предмет на настоящото дело са за периода 14.02.2020 г. до 06.03.2020 г., за които е издадена фактура на 06.03.2020 г., които следва да бъдат заплатени до 05.04.2020 г. и от този момент започва да тече три годишния давностен срок. С оглед правилото на чл. 422, ал. 1 от ГПК искът се счита предявен на 26.08.2022 г., поради което няма погасени по давност задължения за главница.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноси в заповедното и исковото производство. На основание чл. 78, ал. 1 във вр. ал. 8 ГПК заявителят /ищец/ има право на направените от него разноси в двете производства, като ищецът претендира сумите от 63.34 лв. платена държавна такса в исковото производство, юрисконсултско възнаграждение в исковото

производство, което настоящият състав на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК определя в размер на 100 лв., 500 лв. депозити за вещи лица, сумата от 25 лв. платена държавна такса в заповедното производство и юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство, което настоящият състав на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК определя в размер на 50 лв. В случая с единствено ответникът М. П. С. следва да отговаря за сторените от ищеца разноси, като с оглед частичната основателност на исковите претенции на ищеца по отношение на този ответник следва да му бъде присъдена сумата в размер на 664.75 лв. С оглед неоснователността на исковите претенции на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК във вр. чл. 38, ал. 2 от ЗА на процесуалния представител на ответника М. П. С. се дължат разноси за първата инстанция в размер на 20.42 лв., представляващи адвокатско възнаграждение. На процесуалните представители на ответниците М. М. С. и Н. М. С. се дължи сумата от по 405.57 лв.

Воден от горното, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените искове от Фирма, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление /административен адрес/, срещу М. П. С., ЕГН *****, със съдебен адрес /административен адрес/, чрез адв. М. Л. по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите, че М. П. С. дължи на Фирма сумата от 1002.60 лв., представляваща предоставени ВиК услуги за недвижим имот, находящ се в /административен адрес/, за периода от 14.02.2020 г. до 07.03.2022 г., ведно със законна лихва от 25.08.2022 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 46004/2022 г., по описа на СРС, 39 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за сумата над уважения размер от 1002.60 лв., до пълния претендиран размер от 1055.76 лв., ведно със законна лихва от 25.08.2022 г. до изплащане на вземането.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Фирма, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление /административен адрес/, срещу М. М. С., ЕГН *****, със съдебен адрес /административен адрес/, чрез адв. Е. К., установителен иск по реда на чл. 422 ГПК с правно основание л. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите с искане спрямо М. М. да бъде признато за установено, че дължи на Фирма сумата от 1055.76 лв., представляваща предоставени ВиК услуги за недвижим имот, находящ се в /административен адрес/, за периода от 14.02.2020 г. до 07.03.2022 г., ведно със законна лихва от 25.08.2022 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 46004/2022 г., по описа на СРС, 39 състав.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Фирма, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление /административен адрес/, срещу Н. М. С., ЕГН *****, със съдебен адрес /административен адрес/, чрез адв. Н. И., установителен иск по реда на чл. 422 ГПК с правно основание л. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за с искане спрямо Н. М. С. да бъде признато за установено, че дължи на Фирма сумата от 1055.76 лв., представляваща предоставени ВиК услуги за недвижим имот, находящ се в /административен адрес/, за периода от 14.02.2020 г. до 07.03.2022 г., ведно със законна лихва от 25.08.2022 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 46004/2022 г., по описа на СРС, 39 състав.

ОСЪЖДА М. П. С., ЕГН *****, със съдебен адрес /административен адрес/, чрез адв. М. Л., да заплати на Фирма, ЕИК *****,

със седалище и адрес на управление г/административен адрес/, на основание чл. 78, ал. 1 във вр. с ал. 8 от ГПК сумата от 664.75 лв. разноси в исковото и заповедното производство.

ОСЪЖДА Фирма, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление г/административен адрес/, да заплати на адв. М. Л. Любомиров, ЕГН *****, с адрес /административен адрес/, офис-партер, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА във вр. с чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата от 20.42 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ответника М. П. С. пред СРС в исковото производство.

ОСЪЖДА Фирма, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление /административен адрес/, да заплати на адв. Е. К. К. ЕГН *****, с адрес г/административен адрес/, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА във вр. с чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата от 405.57 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ответника М. М. С. пред СРС в исковото производство.

ОСЪЖДА Фирма, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление /административен адрес/, да заплати на адв. Н. И. И., ЕГН *****, с адрес /административен адрес/, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА във вр. с чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата от 405.57 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ответника Н. М. С. пред СРС в исковото производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____